

dela. Imel je absolutno oblast nad ogromnim materialom in je puščal govoriti le dejstvom. Njegovo izraževanje je bilo naravnost lakonično, a kljub temu jasno.

S svojim delom si je pridobil Miklošič nesmrtno ime, ki bo živelo toliko časa, dokler se bo kjerkoli na svetu predavala slavistika in jezikoslovje sploh. Njegovo, z delom tako podrobno izpolnjeno življenje naj bi nam Slovencem v današnji dobi frazerstva in koristolovstva služilo za zgled, da se samo z resnim in vztrajnim delom pride do zaželenega cilja.

J A Z S E M U M R L . . .

M I R K O K U N Č I Č

Jaz sem umrl.

In so dejali svečano vsi tisti,
ki so pljuvali nekoč v mojo bedno mladost:
— Šel gledat Resnici je v sveti obraz,
poveličat svoje duše blodni izraz,
siromak ...

Ha, ha!

Rečem vam še enkrat:

U m r l s e m .

Kako bi mogel mrtvak-okostnjak,
pijan in truden življenja-iskanja,
še pod črno plastjo
ugibati, tipati, prisluškovati,
kam vrelci skrivnostni teko — — —!?

Jaz sem umrl.

Dosegel najvišji sem cilj hrepenenja:
pogreznil v brezbrežje sem se pozabljenja.

Zdaj ni zame preteklosti, ni sedanjosti, ni bodočnosti,
ni bolečine, ni sladkih opojev, ni sanj —
zdaj ni zame ničesar, ničesar več!

In rečem vam:

Smrt je lepa baš radi tega.

Zato sem umrl.

O, jaz ne bi hotel umreti,
če onstran življenja mejâ
ne vladala bi večna, brezgibna temâ,
če ne bi bilo tam konec vsega — — —